

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/204/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113220048
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1113220048.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu : I.. N. C. J. E. N. Í. B. , K., M. R. XX.X.XXXX, A.C. Q. Q., B. Č.. XXXX/XX, proti žalovanému : Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska č. 71, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 26. apríla 2019, č. k. 15 C 114/2013-154, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 26. apríla 2019, č. k. C 114/2013-154, **p o t v r d z u j e** . 15

II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Rozsudkom zo dňa 26.4.2019, č. k. 15 C 114/2013-154, súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaný nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015, Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 1, § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody vo výške 120.198,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 300.000,- €, ako aj ospravedlnenia podľa zákona č. 514/2003 Z. z., spôsobenej nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 17/2001, rozhodovaním sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 160/2003, sp. zn. 1 Obdo V 97/2004 a sp. zn. 4 Obo 163/2008, a sudcov Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 251/09. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný porušil právo žalobcu na prístup k súdu, na spravodlivé konanie, právo na konanie pred neustranným súdom, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, ktorého sa dopustili sudcovia (pôvodne označení v žalobe ako zástupcovia žalovanej v 1. až 18. rade) svojím konaním a rozhodovaním a ktorí nečinnosťou spôsobili, že žalobcovi vznikla škoda, ktorá je momentálne už nežalovateľná. V priebehu konania žalobca špecifikoval nesprávny úradný postup ako postup sudcov označených v žalobe pri rozhodovaní, ktorý považuje za nezákonné a nesprávne rozhodovanie v sporoch týkajúcich sa jeho osoby. K požadovanej nemajetkovej ujme (300.000,- €) uviedol, že ju nepovažuje za neprimeranú, nakoľko sudcom je v konaniach priznávaná nemajetková ujma rádovo aj niekoľko desiatok tisíc eur, pričom žalobca nevidí dôvod, aby sa rovnaký postup neuplatnil aj v jeho prípade.

1.2. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť v celom rozsahu. Vychádzal z toho, že žalobca si svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 17/01, ktorý pokračoval v následnom odvolacom a dovolacom konaní a v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý rozhodoval o ústavnej sťažnosti

žalobcu. Nesprávny úradný postup žalobca nepreukázal, keďže z predložených listín, podľa žalovaného, existenciu nesprávneho úradného postupu možno vzťahovať len k celkovej dĺžke konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 29 Cb 17/01. Žalovaný považoval za premlčaný nárok žalobcu na náhradu skutočnej škody vo výške 120.198,- € s príslušenstvom a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 300.000,- € s poukazom na § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Existenciu majetkovej škody i ušlého zisku žalovaný považoval taktiež za nepreukázanú, rovnako tak i existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného a žalobcom tvrdenou škodou. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu považoval žalovaný za nepreukázaný. Poukázal na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. s tým, že pre priznanie nemajetkovej ujmy je potrebné túto ujmu preukázať. V rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) bolo žalobcovi priznané zadostučinenie, preto podľa žalovaného nie je žiaden rozumný dôvod považovať toto zadostučinenie za nedostatočné. Priznaním akejkoľvek sumy odškodnenia nemajetkovej ujmy v tomto konaní by došlo ku kontrole rozsudku ESLP. Takýto postup by de facto znamenal nespravodlivosť, neústavnosť a neprípustnú svojvôľu, nech by aj bol motivovaný snahou o dosiahnutie spravodlivosti. Nárok na zaplatenie úroku z omeškania podľa žalovaného nie je daný - v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 185/2011 a 1 Co 15/97. K otázke požadovaného ospravedlnenia žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca nesplnil podmienky podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

1.3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že žalobca si v prejednávanej veci uplatnil nárok pozostávajúci z čiastkových nárokov a to náhrada skutočnej škody vo výške 120.198,- € s ročným úrokom 17,7 % od 15.8.2000 až do zaplatenia, náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 300.000,- € s ročným úrokom z omeškania 17,7 % od 14.3.2001 až do zaplatenia, povinnosti žalovanej zaslať žalobcovi prehlásenie s ospravedlnením v znení uvedenom v petite žaloby. Pokiaľ ide o skutkový stav zistil, že rozsudkom sp. zn. 29 Cb 17/01 zo dňa 5.11.2002 Krajský súd v Bratislave žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal umožnenia nahliadať do účtovných dokladov za rok 2000 a 2001, vyhovel (č. I. 7). Na základe odvolania, podaného žalovaným, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 5 Obo 160/2003 zo dňa 8.6.2004 zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu v časti uloženia povinnosti žalovanému umožniť žalobcovi nahliadanie do dokladov spoločnosti za r. 2001 tak, že žalobu zamietol. Vo zvyšnej časti rozsudok zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (č. I. 10). Rozsudkom zo dňa 27.4.2006 Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo V 97/2004 odmietol dovolanie žalobcu v časti smerujúcej proti zrušujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu a zamietol dovolanie žalobcu v časti smerujúcej proti zmeňujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu (č. I.13). Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 29 Cb 17/01-234 zo dňa 20.10.2008 súd konanie vo veci prerušil až do právoplatného skončenia konania vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 28 Cb 83/00, týkajúcej sa rozhodnutia o návrhu žalovaného (v tom konaní, pozn. odv. súdu) na vylúčenie žalobcu ako spoločníka zo spoločnosti (č. I. 17). Toto rozhodnutie potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením sp. zn. 4 Obo 163/2008, zo dňa 28.4.2009 (č. I. 18). Z listín, ktoré žalobca priložil k žalobe, vyplýva, že z výsledku vybavenia žalobcovej sťažnosti na prietahy v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 29 Cb 17/01 je zrejmé, že táto bola podpredsedníčkou krajského súdu vyhodnotená ako čiastočne dôvodná, pričom sa za vzniknuté prietahy žalobcovi v mene krajského súdu ospravedlnila. Žalobca sa ústavnou sťažnosťou domáhal, aby Ústavný súd Slovenskej republiky (v súvislosti s vyššie uvedenými konaniami na Krajskom súde v Bratislave a Najvyššom súde Slovenskej republiky) konštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie veci v primeranej lehote, práva na pokojné užívanie majetku, základného práva na súdnu a inú ochranu, práva na spravodlivý súdny proces a napokon aj práva na zákonného sudcu (podľa Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.9.2009, sp. zn. I. ÚS 251/09-17, bola žalobcova sťažnosť odmietnutá, pričom ústavný súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu o porušení jeho práv v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 29 Cb 17/01 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 Obo 163/2008 (č. I. 20-29). Žalobca sa v uvedenej veci ďalej obrátil i na Európsky súd pre ľudské práva (prípado Laufik proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 5718/10), pričom uvedený súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 5.3.2013 tak, že konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru (v uvedenom prípade bola dĺžka konania vyhodnotená ako neprimeraná). Európsky súd pre ľudské práva zároveň priznal žalobcovi ako sťažovateľovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 7.800,- € (č. I. 31-33).

1.4.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že základným predpokladom vzniku nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je kumulatívne splnenie nasledujúcich predpokladov: nesprávny

úradný postup resp. nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou/nemajetkovou ujmom. Na to, aby mohol byť žalobca v konaní úspešný, musí uviesť všetky rozhodujúce skutkové okolnosti (splniť si povinnosť tvrdenia) vo vzťahu ku všetkým zákonným predpokladom uplatneného nároku a k tvrdeným skutkovým okolnostiam si musí splniť aj dôkaznú povinnosť, t.j. predložiť alebo označiť relevantné dôkazy na preukázanie vlastných tvrdení.

1.4.2. Súd konštatoval, že žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatnených nárokov, pričom zásada hospodárnosti konania vedie k tomu, že súd prednostne posudzuje v konaní vznesenú námietku premlčania bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky škody a podobne. Súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaných dôkazov predložených žalobcom a jeho tvrdení dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody uplatnený titulom nesprávneho úradného postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 17/01, ktorý mal spočívať v neprímeranej dĺžke konania a nesprávnom úradnom postupe spočívajúcom v porušení práva žalobcu na prístup k súdu, práva na spravodlivé konanie a práva na konanie pred zákonným sudcom a v konaní a rozhodovaní sudcov označených v žalobe, je premlčaný, keď žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody na súde po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Žalobca mal objektívnu vedomosť o vzniku škody (tak skutočnej škody ako aj nemajetkovej ujmy) v čase, keď sa obrátil so svojou sťažnosťou na Európsky súd pre ľudské práva t. j. dňa 8.1.2010 (resp. 13.1.2010 - dátum doručenia sťažnosti, nesporná skutočnosť). Súd prvej inštancie dôvodil, že už v tejto sťažnosti si žalobca uplatňuje nárok na náhradu skutočnej škody 92.170,50 € a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 30.000,- € z dôvodu nesprávneho úradného postupu špecifikovaného totožne ako i v tomto konaní. Žalobca v podaní zo dňa 5.4.2019 vyjadril presvedčenie, že jeho nároky premlčané nie sú, pričom za deň, kedy mohol podať prvýkrát žalobu ustálil deň 15.11.2010. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca o svojej škode (vrátane jej približnej výšky) vedel už od januára 2010, vo svojom vyjadrení nespochybnil tvrdenia žalovaného o tom, že o škode vo výške 92.170,50 € ako i nemajetkovej ujme vedel už 8.1.2010. Žaloba žalobcu bola doručená súdu prvej inštancie až dňa 10.6.2013, t. j. viac ako tri roky po tom, ako bolo žalobcovi doručené oznámenie o vybavení sťažnosti na prietahy v konaní a rovnako viac ako tri roky po tom, ako žalobca podal sťažnosť Európskemu súdu pre ľudské práva. Žalovaný sa dovolal premlčania žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 92.170,50 € s príslušenstvom a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s poukazom na § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., súd prvej inštancie preto žalobu žalobcu v tejto časti v dôsledku premlčania nároku zamietol.

1.5.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že podľa žaloby príčinou vzniku škody bol nesprávny úradný postup menovaných sudcov a súdov, ktorý spočíval v ich nezákonnom a nesprávnom rozhodovaní a v prietahoch v konaní. Súd uviedol, že nesprávny úradný postup je možné definovať ako porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátneho orgánu pri jeho činnosti. Ide spravidla o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí. Pre formu zodpovednosti za nesprávny úradný postup je určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia. Z tohto hľadiska je nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou napríklad ak rozhodovací orgán rozhodnutie nevydá resp. oneskorene vydá rozhodnutie, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu či iné vady v spôsobe vedenia konania. Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojimi rozhodnutiami nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku tohto je ním vydané rozhodnutie nesprávne a nemalo byť vydané. V prejednávanej veci žalobcom vytýkaný postup sudcov a ich rozhodovacia činnosť, prípadné aj chybné rozhodnutie však nepredstavuje nesprávny úradný postup, ale (prípadnú) nesprávnosť samotného rozhodnutia (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Cdo 115/2010). V prejednávanej veci žaloba k uplatneniu formy zodpovednosti titulom nezákonného rozhodnutia nesmeruje. Nezákonnosť rozhodnutia nie je možné zisťovať v rámci konania o náhradu škody. Táto musí byť konštatovaná príslušným orgánom už v čase prejedania nároku o náhradu škody. Výnimku z tohto pravidla predstavuje iba situácia, ak ide o škodu, ktorá bola spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré je vydané orgánom nad rámec jeho určených právomocí, čo však nie je prípad tejto prejednávanej veci. Žalobca nesprávny úradný postup odôvodňoval postupom sudcov označených v žalobe, ktorí svojou rozhodovacou činnosťou mali spôsobiť, že pohľadávka žalobcu sa stala nevymožiteľnou, čím mu vznikla škoda, v tomto prípade sa preto nejedná o nesprávny úradný postup.

1.5.2. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalobca sa v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 17/01 obrátil na Európsky súd pre ľudské práva (prípady Laufík proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 5718/10),

príčom tento vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 5.3.2013 tak, že konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru (v uvedenom prípade bola dĺžka konania vyhodnotená ako neprimeraná). Európsky súd pre ľudské práva zároveň priznal žalobcovi ako sťažovateľovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 7.800,- €. Tvrdenie žalobcu o existencii nesprávneho úradného postupu možno vzťahovať k celkovej dĺžke konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 29 Cb 17/01. Naopak žalobca nijako nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v porušení práva na prístup k súdu, práva na spravodlivé konanie či práva na konanie pred zákonným sudcom. Európsky súd pre ľudské práva a Ústavný súd Slovenskej republiky nijako nespochybnili rozhodnutia vydané v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 29 Cb 17/01, resp. neskôr v odvolacom alebo dovolacom konaní vedenom pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky (nesporná skutočnosť). Správnosť týchto rozhodnutí spochybňuje žalobca, no podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemožno za nesprávny úradný postup považovať postup alebo úkony súdu, ktoré sa prejavili vo vydanom rozhodnutí. Súd prvej inštancie preto nesprávny úradný postup súdov a sudcov tak, ako ho vymedzil žalobca v žalobe, považoval za nepreukázaný a z toho dôvodu žalobu v tejto časti nepovažoval za dôvodnú. Ak na pojednávaní 26.4.2019 upresnil žalobca, že za nesprávny úradný postup považuje postup jednotlivých sudcov pri rozhodovaní, súd prvej inštancie dospel k záveru, že existencia neprávneho úradného postupu nebola žalobcom preukázaná vôbec, keďže rozhodovacia činnosť, resp. prípadné chybné rozhodnutie, nepredstavuje nesprávny úradný postup.

1.5.3. Podľa súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi ním deklarovávaným nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 17/01, spočívajúcim v neprimeranej dĺžke konania a ním uplatnenou škodou. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia škody, ktorá predstavuje ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, ušlý zisk spočíva v tom, že nenastalo zväčšenie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné, nebyť škodovej udalosti, dôvodne očakávať s prihliadnutím na predvídateľný sled vecí. Súd poukázal na skutočnosť, že v prejednávacom prípade žalobca nemohol byť v konaní o náhradu škody v dôsledku ním uvádzaného nesprávneho úradného postupu úspešný tiež z dôvodu, že za daného skutkového stavu neunesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku ním uplatnenej majetkovej škody a jej výšky. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na sumu 92.170,50 € z dôvodu, že žalovaný nezabránil prevodom aktív spoločnosti žalobcu a následnému zníženiu imania spoločnosti o 307.235,- €, čím žalobcovi vznikla škoda vo výške jeho podielu 30 %. Žalobca žiadnym spôsobom v konaní nespochybnil tvrdenie žalovaného, že nemohol nijako zabrániť žalobcom uvádzanému prevodu aktív spoločnosti, teda ani údajnému vzniku škody. Taktiež nebolo sporné, že svoje nároky si žalobca nikdy neuplatnil voči subjektu, ktorý mal takúto škodu spôsobiť. Z konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 29 Cb 17/2007 vyplýva, že súd prvej inštancie mal v tomto konaní za preukázané, že žalobcovi bolo zo strany spoločnosti BL SLOVAKIA s. r. o. umožnené nahliadať do účtovných dokladov spoločnosti. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že práva žalobcu boli v zmysle § 122 Obchodného zákonníka aj podľa čl. VIII 1. spoločenskej zmluvy zachované a zo strany žalovanej spoločnosti nedošlo k ich porušeniu. Z uvedených dôvodov potom súd prvej inštancie musel zamietnuť žalobu žalobcu o určenie povinnosti umožniť mu nahliadanie do účtovných dokladov spoločnosti BL SLOVAKIA s. r. o. Uvedené teda spochybňuje tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný žalobcovi spôsobil škodu v sume 92.170,50 €. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku zo dňa 5.3.2013 uviedol, že nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením práv žalobcu a uplatnenou majetkovou škodou (92.170,50 €). Pokiaľ ide o ušlý zisk, žalobca tvrdil, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu bol ukrátený o výnos z rôznych zmlúv, ktoré realizovala spoločnosť BL SLOVAKIA s. r. o., pričom jeho podiel by predstavoval 30 % z celkovej sumy 76.759,726 €, t. j. 23.028,- €. Ani v tejto časti uplatneného nároku žalobca nepreukázal, že by vôbec žiadal škodu, ktorá mu mala vzniknúť, od subjektu, ktorý za ňu nesie zodpovednosť (v podaní zo dňa 5.4.2019 žalobca tvrdí, že ešte v druhej polovici roku 2010 mal možnosť podať žalobu voči škodcom), pričom opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

1.5.4. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že žalobca nepreukázal ani ďalšiu podmienku pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a to preukázanie príčinnej súvislosti medzi ním vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej ujmy. Žalobca preukazoval príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom ujmy tým, že v prípade, že by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany súdov, tak by mal možnosť domôcť sa škody od subjektu, ktorý ju spôsobil, či sa o to vôbec žalobca pokúsil resp. s akým výsledkom, žalobca nepreukázal. Takto žalobcom uvádzaná príčinná

súvislosť medzi vytykaným nesprávnym úradným postupom a ním uplatnenou náhradou škody však neobstojí, nakoľko nejde o priamu príčinnú súvislosť, keďže i v prípade, že by došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany súdov, tento by nebol v priamej príčinnej súvislosti so žalobcom uplatnenou náhradou škody. Vznik údajnej škody (ujmy) na strane žalobcu je možné dať do súvislosti so samotným správaním sa žalobcu ako spoločníka BL SLOVAKIA s. r. o., keď žalobca bol rozsudkom Krajského súdu Bratislave zo dňa 20.4.2011, sp. zn. 28 Cb 83/2000, ako spoločník vylúčený z uvedenej spoločnosti. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.12.2011 (nesporná skutočnosť). Krajský súd v Bratislave v tejto súvislosti uviedol, že jedným z dôvodov rozhodnutia o vylúčení žalobcu z predmetnej spoločnosti bolo aj neodovzdanie spisového materiálu, účtovných dokladov (pokladničné doklady, vyúčtovanie peňažných hotovostí), dokumentov súvisiacich so vznikom a plnením daňových povinností, zmlúv a podkladov z obchodno-závazkových vzťahov a podobne. Žalobca porušoval svoje povinnosti spoločníka spoločnosti BL SLOVAKIA s. r. o., čo napokon nevyhnutne viedlo k tomu, že bol zo spoločnosti rozhodnutím súdu vylúčený (nesporné skutkové tvrdenie). V prejednávanej veci preto neexistuje priama, bezprostredná a neprerušená príčinná súvislosť; neexistenciu príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom vo forme neprimerane dlhého konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 29 Cb 17/01 konštatoval aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozhodnutí zo dňa 5.3.2013 bod 33 (č. I. 33 spisu).

1.5.5. Pokiaľ ide o žalobný nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu v sume 300.000,- €, súd prvej inštancie zdôraznil, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je automatické. Žalobca musí preukázať, že jemu spôsobenú ujmu nie je možné odčiniť inak, než priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V prípade žalobcu boli poskytnuté dostatočné satisfakčné prostriedky predstavujúce spravodlivé zadostučinenie. Európsky súd pre ľudské práva posúdil skutkovo totožnú vec v porovnaní so žalobou prejednanou v tomto konaní tak, že svojím rozsudkom zo dňa 5.3.2013 (prípád C. proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 5718/10) rozhodol, že vo vzťahu ku konaniu vedenému pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 29 Cb 17/2001 došlo (s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania) k porušeniu Dohovoru (čl. 6 ods. 1). Európsky súd pre ľudské práva zároveň žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 7.800,- €, ktorú sumu považoval za primerané a spravodlivé odškodnenie. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalovanej, že ak sa žalobca ako sťažovateľ už raz domáhal priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 30.000,- € a bol v tejto časti v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva len čiastočne úspešný, nemôže táto skutočnosť sama o sebe zakladať dôvodnosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 300.000,- € v inom konaní (podľa zákona č. 514/2003 Z. z.). Priznaním akejkoľvek sumy odškodnenia nemajetkovej ujmy v tomto konaní by došlo k revízii rozsudku ESLP. Konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je konaním sporovým, kde na žalobcovi leží dôkazné bremeno, je teda na ňom, aby preukázal, že mu bola ujma spôsobená v rozsahu, ako to uvádza v žalobe. Žalobca v konaní predostrel len všeobecné tvrdenia, ktoré dôkazne nepodporil, a teda tieto neboli spôsobilé preukázať jeho nárok. Z dôvodu dostatočnosti už poskytnutej satisfakcie, ako i nepreukázania nároku na priznanie žalobcom požadovanej ujmy, súd aj v tejto časti žalobe nevyhovel.

1.5.6. Súd prvej inštancie mal po vyhodnotení vykonaného dokazovania za to, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody je premlčaný. Zároveň mal za to, že žalobca nepreukázal zákonom predpokladané podmienky pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keď v konaní nepreukázal vznik majetkovej škody i nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi ním vytykaným nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej i nemajetkovej ujmy, a preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú, a to aj v časti požadovaného ospravedlnenia, zamietol.

1.6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p., pričom úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže žalovaný nárok na náhradu trov konania nežiadal.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, dôvodiac § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., teda tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V čl. II. bod a) odvolania namietal, že súd konštatovaním premlčania žalobou uplatneného nároku porušil § 151 ods. 1 C.s.p., keďže žalovaný nepoprel žiadne z tvrdení žalobcu uvedených v písomnom podaní zo dňa 5.4.2019 (č. I. 151 a nasl. spisu, pozn. odv. súdu). Podľa žalobcu prvý možný termín uplatnenia nároku na náhradu škody je 1.6.2012. Preto keď žalobca doručil žalobu súdu dňa 10.6.2013, nemôže byť jeho nárok subjektívne ani objektívne premlčaný. Vytýkal súdu prvej inštancie, že stotožnil škodu vzniknutú žalobcovi so škodou vzniknutou spoločnosti s IČO: 31 396 054. V čl. II. bod b) odvolania odvolateľ namietal záver súdu prvej inštancie v bode 24 rozsudku, podľa ktorého

ak sa žalobca odvoláva na rozhodnutie ESLP, ktoré konštatovalo, že bolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, potom nejde o nesprávny úradný postup. Za ohováranie zo strany sudkyne odvolateľ označil konštatovanie uvedené v bode 27 rozsudku, keď za „dôvod hodný zohľadnenia v rozhodovaní táto sudkyňa nazýva i výslovné klamstvá tohto rozsudku, a tieto klamstvá dokonca i cituje. Takto sa konajúca sudkyňa úplne nepochopiteľne pridala k šíriteľom klebiet a ohováraní, na ktorých nie je ani trochu pravdy. Tvrdením tohto bodu rozsudku súd bez zábran šíri ohováračské nezmysly JUDr. V. Y. a JUDr. D. W., advokátov tamojšej žalobkyne, podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 28 Cb 83/00-472, z 20.4.2011, o tom, že jedným z dôvodov rozhodnutia o vylúčení žalobcu z predmetnej spoločnosti boli aj neodovzdanie spisového materiálu, účtovných dokladov (pokladničné doklady, vyúčtovanie peňažných hotovostí), dokumentov súvisiacich so vznikom a plnením daňových povinností, zmlúv a podkladov z obchodno-závazkových vzťahov a podobne. Mgr. S. Q. dokonca tieto tvrdenia nazvala nesporným skutkovým tvrdením. Domnievam sa, že jedine nezrelosť, neskúsenosť a tomu primeraná (a inak závideniahodná) mladosť sudkyne je ospravedlnením pre takéto nehorázne tvrdenia. Dokonca nazvať „nesporným“ akékoľvek skutkové tvrdenia súdu, v ktorom sa vyskytuje JUDr. S., Y. a podobné, komunistické a socializmus preživišie súdne zamestnankyne, je prehnaná odvaha.“ Vytykal súdu prvej inštancie, že k citovaným klamstvám nevykonal žiadne dokazovanie. Podľa odvolateľa odôvodnenie rozsudku je ukážkou víťazstva JUDr. D. W. a JUDr. V. Y. nad zdravým rozumom konajúcich sudcov. Odvolateľovi nezostáva iné, ako žalovať tých sudcov, ktorí stratili súdnosť natoľko, „že po týchto advokátskych luhároch opakujú ich difamačné klamstvá“. Žalobca uviedol, že týchto sudcov žaluje žalobou na ochranu osobnosti (konanie na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 12 C 1/2012). Podľa odvolateľa je článkom II. body a) a b) tohto odvolania mimo akúkoľvek pochybnosť preukázané, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktorými odôvodnil aj svoj nesprávny právny názor, podľa ktorého je satisfakcia, ktorú získal od ESLP v konaní o inej veci, dostačujúca i pre konanie v tejto veci. V čl. III. odvolania odvolateľ poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 43/95 zo dňa 10.9.1996, zverejneného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, čiastka 95, pod číslom 281/1996, pričom uviedol, že „Ústavnému právu na autonómiu vôle strán v občianskom súdnom konaní zodpovedá procesnoprávny aspekt, ktorého obsahom je právo účastníka konania oprávňujúce ho na slobodné disponovanie s hmotnými a procesnými právami v občianskom súdnom konaní. Reálne nebezpečenstvo porušenia tohto ústavného práva vyplýva aj z toho, že iný subjekt by mohol nútiť účastníka konať tak, ako to nezodpovedá jeho vôli. Je totiž výsostným (slobodným) právom účastníka rozhodovať o tom, aký procesný materiál súdu dodá ...“ Ďalej konštatoval, že „Existencia tretej strany v občianskom súdnom konaní, ktorá by bola nezávislá od sporiacich sa strán, je pojmovo vylúčená, pretože nad stranami v tomto konaní podľa Ústavy Slovenskej republiky (čl. 141 ods. 1 a čl. 142 ods. 1) stojí výlučne súd.“ Rovnako uviedol, že „pre sporové konanie je typické uplatnenie zásady dispozičnej a zásady prejednávanej, na rozdiel od nesporového konania, kde sa uplatňujú protipóly týchto zásad, t.j. zásada oficiality a zásada vyšetrovacia (vyhľadávacia)... Účastníka nemožno nútiť proti jeho vôli a za každú cenu, aby prednesy a dôkazy slúžiace v jeho prospech, boli súdu vždy a bezo zvyšku predložené. Účastník má právo konať v spore tak, aby prehral. Nemožno mu vnútiť víťazstvo, i keby mu malo patriť.“ Odvolateľ vytykal súdu prvej inštancie, že v odôvodnení rozhodnutia argumentuje tvrdeniami a právnymi dôvodmi, ktoré žalovaný nikdy nepoužil a ktoré ani neboli predmetom skutkového a právneho skúmania. Podľa odvolateľa sú citované skutkové zistenia konajúceho súdu dokonca lživé, zamestnanci ministerstva spravodlivosti úskoky súdu vítajú. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady škody zmeniť a žalobcovi priznať nárok na náhradu škody v celom rozsahu a v časti nemajetkovej ujmy rozsudok súdu prvej inštancie navrhol zrušiť a v tomto rozsahu mu vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 23. februára 2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne a právne správny (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

5. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o zamietnutí žaloby. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

8.1.1. Odvolateľ v odvolaní namietal, že k premlčaniu ním uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nedošlo z dôvodu, že žalovaný nepoprel žiadne z tvrdení žalobcu uvedených v písomnom podaní zo dňa 5.4.2019 (č. l. 151 a nasl. spisu). Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe žalobcu na č. l. 122 a nasl. spisu vzniesol námietku premlčania celého žalobou uplatneného nároku dôvodiac, že žalobca musel mať objektívnu vedomosť o vzniku skutočnej škody ako aj nemajetkovej ujmy už v čase, keď sa so svojou sťažnosťou obrátil na EŠLP a to dňa 8.1.2010, resp. 13.1.2010, ktorý je dátumom doručenia sťažnosti (č. l. 30 a nasl. spisu). Poukázal na to, že už v tejto sťažnosti si žalobca uplatnil nárok na náhradu skutočnej škody vo výške 92.170,50 € ako aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- €. Žalovaný zároveň vo vyjadrení uviedol, že žalobca sa o škodu, minimálne o nemajetkovej ujme, dozvedel z oznámenia podpredsedníčky Krajského súdu v Bratislave JUDr. V. Q. o vybavení sťažnosti na prietahy v konaní sp. zn. 29 Cb 17/2001 zo dňa 8.10.2008, ktoré mu bolo doručené dňa 13.8.2008, ako žalobca uvádza v žalobe.

8.1.2. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

8.1.3. Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

8.1.4. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Oprávnené vznesená námietka premlčania má za následok zánik nároku, t. j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno veriteľovi súdne priznať. Premlčaním právo samo o sebe nezániká, len sa oslabuje a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Právo naďalej existuje, avšak iba vo forme naturálnej obligácie, t. j. dobrovoľného plnenia zo strany dlžníka. Ak na základe vznesenej námietky premlčania súd zistí, že nárok je premlčaný, z hľadiska procesnej ekonomiky už súd neskúma samotné meritum veci. Námietku premlčania môže dlžník uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného rozhodnutia vo veci. Súd nemá povinnosť dlžníka poučiť o jeho práve vzniesť námietku premlčania. Súd je povinný na vznesenú námietku premlčania

vždy prihliadať. Túto povinnosť nemá len výnimočne
v ustanovení § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

v prípade podmienok stanovených

8.1.5. Podľa § 150 ods. 1 C.s.p. strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

8.1.6. Podľa § 151 ods. 1, 2 C.s.p. skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (1). Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (2).

8.1.7. Nová právna úprava v ustanovení § 150 C.s.p. zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 C.s.p.), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 C.s.p.).

8.1.8. Ako odvolací súd uviedol v bode 8.1.1. odôvodnenia tohto rozhodnutia, žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe na č. I. 122 a nasl. spisu vzniesol kvalifikovanú námietku premlčania celého žalobou uplatneného nároku žalobcu, s uvedením dátumu, od ktorého podľa jeho názoru začala plynúť subjektívna trojročná lehota na uplatnenie žalovaného nároku podľa § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. S uvedenou námietkou sa súd prvej inštancie riadne vysporiadal, považujúc nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 92.170,50 € a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za premlčaný. To, či sa žalovaný vyjadril k skutočnostiam uvádzaným žalobcom v jeho podaní na č. I. 151 a nasl., týkajúcim sa námietky premlčania žalobou uplatneného nároku a tieto účinne poprel, nemá vplyv na účinnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania. Preto odvolací súd na uvedenú odvoláciu námietku žalobcu neprihliadol.

8.2. Žalobca v odvolaní uviedol, že prvý možný termín uplatnenia nároku na náhradu škody je 1.6.2012, pričom túto skutočnosť v odvolaní bližšie neodôvodnil. Uvedený termín ako začiatok plynutia premlčacej lehoty žalobca uviedol aj v podaní zo dňa 5.4.2019 na č. I. 151 spisu, v ktorom uvádza, že prvýkrát mohol spoločnosť BL SLOVAKIA, spol. s r. o., žalovať o náhradu škody v zmysle spoločenskej zmluvy v lehote 3 mesiacov od schválenia účtovnej závierky za rok, v ktorom jeho účasť v spoločnosti zanikla. Podľa žalobcu „Pretože sa ale náhrada škody spôsobenej štátom premlčuje v trojročnej lehote, dôkaz tohto faktu spoločenskou zmluvou je zbytočný. To znamená, že premlčacia lehota k tejto škode mi začala bežať od 1.6.2012.“ Takýto obsah podania nepovažuje odvolací súd za dostatočný na odôvodnenie začiatku plynutia premlčacej lehoty dňom 1.6.2012, odvolaciemu súdu nie je z neho zrejmé, ako žalobca dospel k dátumu 1.6.2012, ktorý určil ako rozhodný pre začiatok plynutia premlčacej lehoty.

8.3. Z rozsudku ESLP na č. I. 30 a nasl. odvolací súd zistil, že sťažnosť odvolateľa mu bola doručená dňa 8.1.2010 a podľa bodu 31. rozsudku si odvolateľ uplatnil škodu 92.170,50 € a nemajetkovú ujmu 30.000,-€. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, ako aj súdu I. inštancie, podľa ktorého žalobca už v čase podania sťažnosti na ESLP, týkajúcej sa porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, musel mať vedomosť o prípadnej škode ako aj nemajetkovej ujme, ktoré si v podanej sťažnosti uplatnil. Odvolací súd poukazuje na to, že so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy sa žalobca na žalovaného obrátil dňa 11.6.2013 (č. I. 86 spisu), so žalobou na súd sa obrátil dňa 10.6.2013, svoj nárok tak uplatnil po uplynutí trojročnej subjektívnej lehoty upravenej v § 19 ods. 1 zákona č. 514/2013. Správne preto rozhodol súd prvej inštancie, keď zamietol žalobu žalobcu o náhradu škody ako aj o zaplatenie nemajetkovej ujmy.

8.4. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti náhrady škody spočívajúcej v ušlom zisku, odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné. Súčasná prax definuje ušlý zisk ako majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch, ktorá - na rozdiel od skutočnej škody - spočíva v tom, že v dôsledku škodovej udalosti nedošlo k rozmnoženiu majetku poškodeného, ktoré mohol poškodený odôvodnene, teda preukázateľne, očakávať so zreteľom k obvyklému chodu vecí. Nepostačuje teda hypotetický ušlý zisk, vždy sa musí jednať o zisk, ktorý bolo možné reálne očakávať, čo so sebou prináša povinnosť dôveryhodne preukázať zo strany poškodeného reálnosť zisku. Priznanie ušlého zisku nemôže byť podriadené ľubovôli súdov, ale musí ísť o vysokú pravdepodobnosť realizácie zisku, ktorá sa podľa bežného uvažovania blíži k istote. Platí, že konkrétnu výšku ušlého zisku je potrebné dokázať, pričom dôkazné bremeno viazne na poškodenom. V občianskoprávných vzťahoch nie je prípustný zjednodušený spôsob vyčíslenia ušlého zisku prostredníctvom tzv. abstraktného ušlého zisku. Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodová udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. Odvolací súd

konštatuje, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že dĺžka konania vedeného pod sp. zn. 29 Cb 17/2001 mala za následok ušlý zisk práve vo výške, akú si žalobca v konaní uplatnil (23.028,- €).

8.5. Odvolateľ v odvolaní namietal závery súdu prvej inštancie prezentované v bode 24. odôvodnenia rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa v uvedenej časti odôvodnenia zaoberá definovaním nesprávneho úradného postupu, pričom s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 115/2010 dôvodí, že žalobcom vytýkaný postup sudcov a ich rozhodovacia činnosť, prípadne aj chybné rozhodnutie, nepredstavujú nesprávny úradný postup ale (prípadnú) nesprávnosť samotného rozhodnutia. Odvolací súd uvádza, že nemá dôvod sa od uvedeného konštatovania súdu prvej inštancie, podporeného poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu, odkloniť.

8.6. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní označil odôvodnenie rozhodnutia obsiahnuté v bode 27. rozsudku za ohováranie zo strany sudkyne a vytýkal súdu prvej inštancie, že k „citovaným klamstvám“ nevykonal žiadne dokazovanie, odvolací súd poukazuje na nasledovné. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne strany sporu a ukladá im povinnosť označiť dôkazy na preukázanie ich tvrdení. Strana sporu má preto povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Následky spojené s nespĺnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a medzi povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti strany za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany, táto dôkazné bremeno neunesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Ak sa žalobca nestotožnil s tvrdeniami súvisiacimi s konaním vedeným pod sp. zn. 28 Cb 83/2000, bolo jeho povinnosťou navrhnúť dôkazy na ich vyvrátenie; z predloženého spisu však takáto procesná aktivita žalobcu nevyplýva. Odvolací súd preto uvedenú odvoláciu námietku žalobcu považuje za nedôvodnú.

8.7. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie nesprávny právny názor, podľa ktorého je satisfakcia, ktorú získal od ESLP v konaní o inej veci, dostačujúca i pre konanie v tejto veci. Odvolací súd, poukazujúc na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 28. uvádza, že takto prezentovaný záver odvolateľa je nesprávnou interpretáciou obsahu odôvodnenia rozhodnutia v jeho bode 28. Súd prvej inštancie na tomto mieste konštatoval, že ESLP, posudzujúc sťažnosť žalobcu na porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 29 Cb 17/2001, priznal žalobcovi, v súvislosti s konštatovaním porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nemajetkovú ujmu vo výške 7.800,- €. Odvolací súd poukazuje na to, že predmetom konania pred súdom prvej inštancie je nárok žalobcu (okrem iného) na nemajetkovú ujmu, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 29 Cb 17/2001. Žalobca za nesprávny úradný postup v žalobe označil nasledovné konanie „Súdy Slovenskej republiky boli nečinné tak dlho, až nastal stav denegatio iustitiae a tento stav nemožno ničím napraviť.“ Základ uplatňovaného nároku na nemajetkovú ujmu je tak totožný v konaní pred ESLP ako aj v konaní v prejednávanej veci. Súd prvej inštancie preto konštatoval, stotožňujúc sa s argumentáciou žalovaného, že ak sa žalobca ako sťažovateľ už raz domáhal priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 30.000,- € a bol v tejto časti v konaní pred ESLP len čiastočne úspešný, nemôže táto skutočnosť sama osebe zakladať dôvodnosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 300.000,- € v inom konaní. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že priznaním akejkoľvek sumy odškodnenia nemajetkovej ujmy v tomto konaní by došlo k revízii rozsudku ESLP. S uvedeným odôvodnením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje zdôrazňujúc totožnosť základu uplatňovaného nároku na priznanie nemajetkovej ujmy v konaní pred ESLP a v konaní v tejto prejednávanej veci. Odvolací súd, v zhode so súdom prvej inštancie, poukazuje zároveň na to, že na žalobcovi spočíva bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno preukázania nároku na nemajetkovú ujmu. Žalobca však v tomto konaní ani netrdil, v čom má spočívať nemajetková ujma, ktorá mu prípadným nesprávnym úradným postupom v konaní sp. zn. 29 Cb 17/2001 mala vzniknúť a nepredložil súdu ani žiadne dôkazy na jej preukázanie, resp. vykonanie žiadnych dôkazov v tomto smere nenavrhol. Uvedenú námietku odvolateľa preto považuje odvolací súd za nedôvodnú.

8.8. Odvolateľ v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že v odôvodnení rozhodnutia argumentuje tvrdeniami a právnymi dôvodmi, ktoré žalovaný nikdy nepoužil a ktoré ani neboli predmetom skutkového a právneho skúmania. Tieto tvrdenia a právne dôvody však odvolateľ nešpecifikoval, neuviedol, aké tvrdenia a právne dôvody má na mysli, preto sa s nimi odvolací súd ani nemohol vysporiadať a z uvedeného dôvodu považuje túto jeho odvoláciu námietku za nedôvodnú.

9. Odvolací súd považuje za potrebné záverom uviesť, že námietka zaujatosti vznesená voči zákonnej sudkyňi JUDr. G. (č. I. 120 spisu) nemala zákonné náležitosti podľa § 15a ods. 3 O.s.p., preto na ňu nebolo potrebné prihliadnuť. Zároveň odvolací súd uvádza, že Dodatkom č. 6 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I. na rok 2017 zo dňa 7.7.2017 došlo v prejednávanej veci k zmene zákonného sudcu.

10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, mal by preto aj plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže si žalovaný v odvolacom konaní žiadne trovy neuplatnil a vychádzajúc zo spisu mu v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli, ako aj s prihliadnutím na to, že k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril, odvolací súd rozhodol tak, že mu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

11. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).